

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa K. B.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 sierpnia 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda K. B. na rzecz Towarzystwa Ubezpieczeń [...] w W. kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda K. B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 sierpnia 2021 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie

istnienia przesłanek, umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadnienie wniosku nie jest jednak przekonujące. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Skarżący powinien w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest przy tym oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ. i przywołane tam orzecznictwo). Sytuacja taka nie ma miejsca w niniejszej sprawie.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego nie prowadzi bowiem do konkluzji, że Sąd ten dopuścił się oczywistych i rażących naruszeń przepisów prawa. Sąd Apelacyjny zastosował wypracowane w orzecznictwie zasady ustalania odszkodowania ubezpieczeniowego, uwzględniając jednak okoliczności konkretnej sprawy. Sąd Apelacyjny, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego zauważył, że fakt powstania obowiązku naprawienia szkody w chwili wyrządzenia szkody nie może jednak prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego, zaś obowiązkiem poszkodowanego jest dążenie do ograniczenia rozmiarów szkody. W sytuacji zatem kiedy dokonano już naprawy uszkodzonego pojazdu, wysokość odszkodowania nie może przekraczać rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy. Sąd wskazał przy tym na art. 824¹ § 1 k.c., który stanowi, że o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. W okolicznościach niniejszej sprawy (fakt przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed wypadku w nietypowy sposób, tj. zakup części przez Internet przez samego poszkodowanego, naprawa przez warsztat w zamian za usługę poszkodowanego na rzecz właściciela warsztatu bez określenia wartości usługi, ponadstandardowy przebieg pojazdu w stosunku do wieku, cena jego zakupu znacznie niższa od sumy ubezpieczenia i kosztorysu naprawy, wielokrotność wcześniejszych i późniejszych napraw, uzyskana już kwota tytułem odszkodowania, istnienie kalkulacji rzeczoznawcy pozwanego sporządzonej wkrótce po wypadku na kwotę 79.954,53 zł., a według kosztorysu sporządzonego przez E. na kwotę 70.616,76 zł.) Sąd Apelacyjny miał prawo przyjąć, że to na stronie powodowej, w myśl art. 6 k.c., spoczywał ciężar udowodnienia rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy w sposób pewny i niebudzący istotnych wątpliwości, któremu to ciężarowi skarżący powód nie podołał.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

